

POSTANOWIENIE

Dnia 09 lipca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Siedlcach VII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Agnieszka Otulak-Centkowska

Protokolant st. sekt. sąd. M. W.

Przy udziale Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 09 lipca 2015 r. na posiedzeniu

w sprawie zażalenia A. D. na postanowienie Prokuratora Rejonowego w Siedlcach o umorzeniu dochodzenia

na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 329 § 1 i 2 kpk

postanawia:

zażalenia nie uwzględnić i zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 marca 2015r. zatwierdzonym przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w Siedlcach w dniu 7 kwietnia 2015r., umorzono dochodzenie w sprawie zaistniałego w okresie od dnia 1 lipca 2007 roku do dnia 27 stycznia 2015 roku w m. P. gm. Ł., pow. łosice, woj. (...) fizycznego i psychicznego znęcania się nad A. J. (z treści orzeczenia wynika, że D.) przez żonę K. D. oraz jej syna D. S. tj. o czyn z art. 207 § 1 kk, wobec braku znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 kpk)

Z postanowieniem tym nie zgodził się pokrzywdzony A. D.. Jego zdaniem dostarczone przez niego dowody, powinny być „zweryfikowane” a wówczas potwierdzą winę żony i pasierba.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Siedlcach, nie znajdując podstaw do uwzględnienia zażalenia, wniósł o utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia.

Sąd zważył, co następuje

Zażalenie nie jest zasadne i na uwzględnienie nie zasługuje. Analiza akt prowadzi do wniosku, iż postępowanie w przedmiotowej sprawie, prowadzone było sprawnie, wszechstronnie a wydana w jego toku decyzja, jest słuszna i merytorycznie poprawna.

I tak, rację ma prokurator Prokuratury Rejonowej w Siedlcach twierdząc, iż złożone przez pokrzywdzonego zażalenie, nie zawiera nowych, istotnych i nieznanych dotychczas okoliczności, które uzasadniałyby potrzebę kontynuowania postępowania, celem procesowej ich weryfikacji. Zdaniem Sądu zebrany materiał dowodowy, nie daje podstawy do przedstawienia osobom na które wskazuje w zażaleniu skarżący, zarzutu popełnienia przestępstwa określonego w art. 207 § 1 kk, na jego szkodę. Owszem część zgromadzonych dowodów potwierdza niewłaściwe zachowanie małżonki A. D. (np. dowód z nagrania audio) ale w świetle treści wyroku tut. Sądu z dnia 16 stycznia 2015r. wydanego w sprawie VII K 666/14, to zachowanie A. D. wypełniło znamiona art. 207 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Oczywiście nie przekreśla to możliwości dopuszczenia się przez jego małżonkę lub pasierba takiego czynu, ale by tak uznać, muszą być dowody. Nie bez znaczenia dla oceny przedmiotowej sprawy są też zeznania B. W. i J. K. – znajomych skarżącego i jego żony, z których nie wynika by był on ofiarą przemocy psychicznej lub fizycznej swojej żony bądź

jej syna, natomiast dowody te wskazują, że od kilku lat małżonkowie pozostają ze sobą w konflikcie i przekłada się on również na relacje pokrzywdzonego z pasierbem.

Artykuł 207 § 1 kk określa odpowiedzialność karną za przestępstwo znęcania się nad osobą najbliższą lub innymi wskazanymi w tym przepisie osobami. Przez znęcanie się należy rozumieć zadawanie osobie pokrzywdzonej cierpień fizycznych lub psychicznych, przy czym w istocie pojęcia „znęcanie” zawiera się pewna intensywność działań, ich znaczna częstotliwość, a także ich ukierunkowanie na udrczenie osoby pokrzywdzonej.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy pod tym kątem, Sąd stwierdził, iż nie daje on podstawy do uznania racji skarżącego, co oczywiście nie znaczy, iż niektóre z zachowań jego żony, jak chociażby użyczenie siły, nie znajdują odniesienia w kodeksie karnym.

Z tych też względów, Sąd utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.